

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 15 ΤΟΥ ΜΑΗ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 436

"Ενας λαός ύψώνεται ἅμα δείξῃ πῶς δὲ φο-
βάται τὴν ἀλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΗΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ. Σονέττο.

ΚΑΘΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Τοῦ φονιά τοῦ παράδομα.

Ε. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ γλωσσικοῦ νόμου.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ Βροχούλα.

ΔΗΜ. ΚΑΙ Κ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ. Στὸν τιμημένο καὶ μεγάλο ποιητὴ μας.

Γ.Λ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ. Ὕμνος στὸν Ἐθνάρχην Κωστὴ Παλαμά.

Β. ΡΩΤΑΣ. Κυπαρίσσι.

ΧΩΡΙΑΤΗΣ. Ἀπὸ τὰ χωριάτικα ἔθιμα — Ἡ Κούνια.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Μάτι καὶ μάτι.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩ-
ΜΗ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΥΜΝΟΣ

ΣΤΟΝ ΕΘΝΑΡΧΗ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ἀπὸ τὴν ψυχὴ βγαλμένη
Τῷ Ρωμῶνι τῇ γερῇ,
Δυνατὲ καὶ ἀντρεπωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε Ποιητῇ.

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὸ στίχο
Ποῦ μὲ ὁρμὴ τῇ γίς μετροῦ,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὸν ἦχο
Ποῦ μαγέδαι τὴν καρδιά.

"Αργεῖε νᾶρθαι ἡ μέρα κείνη
Κ' εἴταν ὅλα σιωπηλά·
Εἶχε ἡ Μοῦσα μούμια γίνει
Στοῦ δασκάλου τῇ σκλαβιά.

Στοῦ μικρόχαρου τὰ ρήχη
Ἐσερνόντουνε δειλῇ·
Τὸ φτερὸ Σὺ ἀπλώνεις πῆχη
Καὶ σηκώνεις τῇ φωνή.

Νοῦ, καρδιά καὶ σκέψη δένεις,
Μιὰ θυμώνεις, μιὰ ἀγαπᾷς,
Τὸν Ἀρχιλόχο ἀνασταίνεις
Καὶ τοὺς Πίνταρους ξυπνᾷς.

Ἡ ἁρμονία μόνος σου νόμος,
Κ' ἡ Ἰδέα σου ὁδηγός·

Σκορδαλὸς οὐρανοδρόμος,
Αἰθερόχαρος ἀητός

Πάντα στὰ ψηλὰ βιγλίζεις,
Καὶ στὰ ὠραῖα καὶ στὰ τρανὰ
Καὶ φῶς δίνεις σ' ἕ,τ' ἀγγίζεις
Μὲ τὰ ἐλόφωτα φτερά.

Μπρός σου ἀνοίγει σὰν τὸ ρόδι
Κόσμος νέος ἀλαργινός·
Φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι
Κι ὅλα μέσα σου εἶναι φῶς.

Καὶ φωτιὰ ποῦ σπιθηρίζει
Πόνους, πόθους κελαῖδεῖ
Καὶ σκροπᾷ, βροντᾷ, σαλπίζει,
Ξυπνητῆρι στῇ Φυλή.

Φλόγα ποῦ κατάρρα βρέχει
Καὶ θυμὸ στὸν ξεπεσμό,
Μὰ ὡς νερὸ καθάριο τρέχει
Σὰ μηνάει τὸ σηκωμό.

Καὶ θεωρῶ καὶ γὼ τὴ σκρόφα
Σκοτομένη, τῇ Σκλαβιά·
Καὶ στῇ γίς τῇ θεοθρόφα
Ἄνοιξη βλασταίνει νιά.

Καὶ θεωρῶ ἄθρωπους καινούριους,
Νεὸς ἥρώους, Ἀχρεῖτες νεός,
Καὶ γροικῶ φαλμοὺς καὶ θούριους,
Καραϊσκούς, Σολωμοὺς.

Καὶ γροικῶ ζωὴς ἀντάρα
Καὶ θεωρῶ γερά κορμιὰ
Νιῶνε κοριτσιῶ, ὦ λαχτάρα!
Γλώσσα ἀκούω ἁρμονικιά.

Στῇ γίς πῶριζε μιὰ μέρα
Ὁ δικέφαλος ἀητός,
Κυματίζει πέρα ὡς πέρα
Ἀσπρογάλανος σταθερός.

Τὶ χρυσόναιρα, τί θάμα,
Ὅπου δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς!
Γύρο σῶπασε τὸ κλάμα,
Νίκης μόνον ἀκούω σκοπούς.

Ξύπνησε ὁ Μαρμαρωμένος!
Βροντοκράζει μιὰ λαλιά.
Χαῖρε ὅπου ἔδωκες στὸ γένος
Μιὰ Φλογέρα Βασιλιά,